

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278225696/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

skål med Tak, således slap heller aldrig en Klage lyd, endsige en Bøn om Fritagelse fra hans Læbe.

Og da de fornødne År var gået, drog han en Dag fra det Hus, hvori han fødtes, og som hans Fader aldrig havde forladt, mod Nord ad de ukendte Veje, mod hin fjærne og ukendte Stad, under Herrens Hånd.

Han drog med sin Stav og sin Bylt fra de dunkle Schwarzwaldsdale op over Rhinens Vinbjærge, gennem hele Schwabens Land.

Det var i Dagene efter det store Folkeslag ved Leipzig, i det sene Efteraar 1813. Og han mødte Landsbyer og Byer på Flugt. Verden stod i Brand. Folkeslagene løb på Vejene. Han mødte Flyttelæs med segnefærdige Heste, bandende Mænd, skrigende Kvinder og nøgne Børn. Han fandt Syge og Gamle, ja spæde Nør i Grøfterne, efterladte af de Flygtende. Han måtte hjælpe og trøste og kom sent frem.

Han gik gennem Landsbyers sortsvedne Ruiner, i Halm og sønderslaget Bøhave, og han løsnede de vildt brølende Kreaturer i Staldene, hvis Stråtage var skredet over dem og havde begravet dem levende. Han stod ene ved Brønden i de uddøde Landsbyer og grundede tungt over den gudløse Verdens Ondskab og det stundende Tusindårsrige, som den lærde Johann Albrecht Bengel efter Apokalypsens sikre Ord havde varslet til År 1836, og hvis Tegn af Ild og Blod jo alt sås på Himmel og Jord.

Og han gik videre, trøstet og støt, med sin lange Vandrings Mål, mens Napoleon intet anende fuldbyrdede sit som Gud Herrens Tugtensris i de sidste Dage.

Og så sad Eberhard Sebastian Baden omsider i et lille, venligt Kammer i Værtshuset „Zum guten Geist“ i Forstaden Glaucha i Halle an der Saale og studerede til Teolog.

Han var blevet en høj og stor og mager Yngling med et langt, strengt og furet Ansigt, der voldte, at ingen trådte ham nær, med en dyb, ru Stemme og stive, kantede Bevægelser.

Han havde døjet ondt af Rejsen og den fremmede Stad, ti hans Hjørne var fyldt af Schwarzwaldskovens dybe Sus, af Kulmilernes Glød og hans Fædres langsomme, sørgmodige og fromme Tanker, men havde ikke